

Lectio Divina segédanyaga

Urunk mennybementele

B évf

Mk 16,15-20

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,

Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Frank Áron, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor –teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Aztán így szólt hozzájuk: „Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözü, aki nem hisz, az elkárhozik. Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kíséni: Nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegek teszik a kezüket, azok meggyógyulnak.

Az Úr Jézus, miután szólt hozzájuk, fölment a mennybe, elfoglalta helyét az Isten jobbán, ők meg elmentek, s mindenütt hirdették az evangéliumot. Az Úr velük volt munkájukban, és tanításukat csodákkal kísérte és igazolta.

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

15 καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει.

És mondta nekik: „Elmenve az egész világba hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

16 ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται.

Aki hisz és bemeztelkezik (megkeresztelkedik), üdvözni fog, aki pedig nem hisz, el fog kárhozni.

17 σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύουσιν ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσιν, γλώσσαις λαλήσουσιν καιναῖς,

A hívőket pedig ezek a jelek fogják követni: az én nevemben démonokat fognak kiűzni, új nyelveken fognak beszélni,

18 {καὶ ἐν ταῖς χερσὶν} ὄφεις ἀροῦσιν καὶ θανάσιμόν τι πίωσιν οὐ μὴ αὐτοὺς βλάβῃ, ἐπὶ ἀρρώστοις χεῖρας ἐπιθήσουσιν καὶ καλῶς ἔξουσιν.

És a kézben kígyókat fognak fogni, és ha valami halálosat fognak inni, nem árt nekik, betegek fognak tenni a kezét, és jól lesznek (meggyógyulnak).

19 Ὁ μὲν οὖν κύριος Ἰησοῦς μετὰ τὸ λαλήσαι αὐτοῖς ἀνελήμφθη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ θεοῦ.

Tehát az Úr Jézus pedig, miután ezeket mondta nekik, felvétetett az égbe, és ült az Isten jobbjára felől.

20 ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ κυρίου συνεργούντος καὶ τὸν λόγον βεβαιούντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων.

Azok pedig kimenve hirdették mindenütt, miközben az Úr együtt munkálkodott, és az ige megszilárdult a nyomukban járó jelek által.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹⁵ Et dixit eis: “ Euntes in mundum universum praedicate evangelium omni creaturae.

¹⁵ Aztán így szólt hozzájuk: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

¹⁵ Azután ezt mondta nekik: »Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

¹⁵ Azután így szólt hozzájuk: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

¹⁵ És monda nekik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

¹⁵ Így szólt hozzájuk: „Menjetek el az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!

¹⁶ Qui crediderit et baptizatus fuerit, salvus erit; qui vero non crediderit, condemnabitur.

¹⁶ Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog; aki pedig nem hisz, elkárhozik.

¹⁶ Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog; aki pedig nem hisz, elkárhozik.

¹⁶ Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog; aki pedig nem hisz, elkárhozik.

¹⁶ Aki hiszen és megkeresztelkedik, idvezülni fog; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik.

¹⁶ Aki hisz, és megkeresztelkedik, megmenekül; aki pedig nem hisz, elítéltetik.

¹⁷ Signa autem eos, qui crediderint, haec sequentur: in nomine meo daemonia eicient, linguis loquentur novis,

¹⁷ Azok, akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: Nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek,

¹⁷ Azokat, akik hisznek, ezek a jelek fogják kísérni: a nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak,

¹⁷ A hívőket ezek a jelek fogják kísérni: Az én nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek,

¹⁷ Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak.

¹⁷ Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek kísérik. A nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak,

¹⁸ serpentes tollent, et, si mortiferum quid biberint, non eos nocebit, super aegrotos manus imponent, et bene habebunt ”.

¹⁸ kígyókat vehetnek kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak.”

¹⁸ kígyókat vesznek fel, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik; a betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak.«

¹⁸ kígyókat vesznek majd a kezükbe, és ha valami halálos mérget isznak, nem árt meg nekik, betegekre teszik kezüket és azok meggyógyulnak.

¹⁸ Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.

¹⁸ kígyókat fognak meg [a kezükbe], és ha valami halálos mérget isznak, nem árt nekik. Betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.”

¹⁹ Et Dominus quidem Iesus, postquam locutus est eis, assumptus est in caelum et sedit a dextris Dei.

¹⁹ Az Úr Jézus, miután szólt hozzájuk, fölment a mennybe, elfoglalta helyét az Isten jobbján,

¹⁹ Az Úr Jézus, miután szólt hozzájuk, fölvetetett a mennybe, és ül az Istennek jobbjára felől.

¹⁹ Az Úr Jézus, miután szavait befejezte, fölment a mennybe és az Isten jobbján foglalt helyet.

¹⁹ Az Úr azért, minekutána szólott vala nekik, felviteték a mennybe, és üle az Istennek jobbjára.

¹⁹ Az Úr Jézus, miután ezeket mondta nekik, felvetetett a mennybe, és Isten jobbjára ült.

²⁰ Illi autem profecti praedicaverunt ubique, Domino cooperante et sermonem confirmante, sequentibus signis.

²⁰ Ők meg elmentek, s mindenütt hirdették az evangéliumot. Az Úr velük volt munkájukban, és tanításukat csodákkal kísérte és igazolta.

²⁰ Azok pedig elmentek és hirdették az ígét mindenütt. Az Úr velük együtt munkálkodott, s a tanítást az azt kísérő csodajelekkel megerősítette.

²⁰ Azok pedig szétszéledtek és mindenütt hirdették az ígét. Az Úr együttműködött velük és tanításukat csodákkal kísérte és hitelesítette.

²⁰ Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, a melyek követik vala. Ámen!

²⁰ Ők pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, és az Úr együtt munkálkodott velük: megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.

1.1.3. Szöveg behatárolása

A Márk-evangélium utolsó sorai alkotják ezt az epizódot, amelyben az apostolok missziós parancsáról (Mk 16,15-18), és Jézus mennybemeneteléről (Mk 16,19-20) számol be az evangélista. Így ez a szakasz lezárása, összegzése az egész evangéliumnak.

1.1.4. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Márk evangéliumán belül

6,7b.13 “Magához hívta a tizenkettőt, és kettesével szétküldte őket, hatalmat adva nekik a tisztátalan lelkeken.” “sok ördögöt kiűztek, és olajjal megkenve sok beteget meggyógyítottak.”

12,36 “Maga Dávid a Szentlélek erejéből ezt mondja: Azt mondta az Úr az én Uramnak: Ülj a jobбомra, s ellenségeidet lábad alá teszem zsámolyul.”

13,10 "Előbb azonban hirdetni kell az evangéliumot minden népnek."

14,9 "Bizony mondom nektek, bárhol a világon hirdetik majd az evangéliumot, az ő tettéről is megemlékeznek."

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 9,18 "Míg ezt magyarázta nekik, íme, egy előljáró lépett hozzá. Leborult előtte s kérte: „Az imént halt meg a lányom, de gyere, tedd rá kezedet és életre kel."

Mt 10,1 "sszehívta tizenkét tanítványát, s hatalmat adott nekik, hogy kiűzzék a tisztátalan lelkeket, és meggyógyítsanak minden betegséget, minden gyengeséget."

Mt 10,8 "Betegeket gyógyítsatok meg, halottakat támasszatok fel, leprásokat tisztítsatok meg, ördögöket űzzetek ki! Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok."

Mt 26,64 "Magad mondtad – felelte Jézus. – De mondom nektek, mostantól látni fogjátok az Emberfiát, amint a Hatalom jobbán ül, és amint majd eljön az ég felhőin."

Mt 28,18-20 "Jézus odalépett hozzájuk, és így szólt: „Én kaptam minden hatalmat égen és földön. Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig."

Lk 10,17 "A hetvenkét tanítvány nagy örömmel tért vissza. „Uram – mondták –, nevedre még az ördögök is engedelmeskedtek nekünk."

Lk 10,19 "Hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, hogy minden ellenséges erőn úrrá legyetek. Nem fog ártani nektek semmi."

Lk 24,50-53 "zután kivezette őket Betánia közelébe, és kezét kitérve megáldotta őket. Áldás közben megvált tőlük, és fölemelkedett az égbe. Leborulva imádták, aztán nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe. Mindig a templomban voltak, és dicsőítették az Istent."

Jn 3,18 "Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, aki azonban nem hisz, már ítéletet vont magára, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiában."

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

1Kir 2,11 "Az az idő, amíg Dávid királyként uralkodott Izrael fölött, negyven esztendő telt ki: Hebronban hét évig volt király, Jeruzsálemben pedig harminchárom esztendeig."

Zsolt 110,1 "Azt mondta az Úr az én Uramnak: „Ülj jobbomra, és minden ellenségedet lábad elé teszem zsámolyul!"

ApCsel 1,9-11 "Azután, hogy ezeket mondta, a szemük láttára fölemelkedett, és felhő takarta el szemük elől. Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi termett mellettük fehér ruhába öltözve. Ezt mondták nekik: „Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki tőletek az égbe vétetett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment."

ApCsel 2,4.11 "Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket." "krétaiak és arabok: halljuk, hogy a mi nyelvünkön hirdetik Isten nagy tetteit."

ApCsel 2,33 "Azután, hogy az Isten jobbjára fölmagasztalta, megkapta a Szentlélek ígését az Atyától, azt kiárasztotta, amint látjátok és halljátok."

ApCsel 2,38 "Térjetez meg – felelte Péter –, és keresztelkedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűnei bocsánatára. És megkapjátok a Szentlélek ajándékát."

ApCsel 4,30 "Nyújtsd ki kezedet, hogy gyógyulások menjenek végbe, jelek és csodák történjenek szent szolgád, Jézus nevében."

ApCsel 5,16 "Sőt még a Jeruzsálemhez közel eső városok népe is odajött, hozták a betegeket, a tisztátalan szellemektől gyötörteket, s ezek mind meggyógyultak."

ApCsel 8,6-7 "A nép hallva és látva a csodákat, amelyeket tett, egyöntetűen figyelemmel hallgatta. Mert sok megszállottból – hangosan kiáltozva – kiment a tisztátalan lélek, és sok béna meg sánta meggyógyult."

ApCsel 10,46 "Mert hallották, hogy megkapták a nyelvek adományát, és magasztalják az Istent."

ApCsel 14,3 "De azért jó ideig ott maradtak, bátran beszéltek az Úrról, aki maga tett tanúságot kegyelmét hirdető szava mellett: megengedte, hogy kezük által csodák és jelek történjenek."

ApCsel 16,18 "Ezt több napon át megismételte. Pál már bosszankodott miatta, hátrafordult és rászólt a lélekre: „Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, menj ki belőle!” Ki is ment akkor mindjárt."

ApCsel 16,31-33 "Higgy Jézus Krisztusban, és üdvözülsz te is, a tieid is!" – válaszolták. Aztán hirdették neki és egész háza népének az Isten szavát. Az pedig még akkor magához vette őket, éjszaka kimosta sebeiket, s rögtön megkeresztelkedett, hozzátartozóival együtt."

ApCsel 19,6 "Ezután Pál rájuk tette a kezét, és leszállt rájuk a Szentlélek, megkapták a nyelvek adományát és prófétáltak."

ApCsel 28,3-6 "Pál összeszedett egy csomó rózsét, de amikor a tűzre dobta, a melegtől egy vipera mászott elő, s a kezébe harapott. Amikor a bennszülöttek meglátták, hogy az állat a kezén lóg, így szóltak egymáshoz: „Ez az ember egész biztos gyilkos! Kimenekült ugyan a tengerből, de az igazságosság azonban nem hagyja életben.” Ő azonban lerázta az állatot a tűzbe, és semmi baja nem történt. Várták, hogy felpuffad vagy hirtelen összeesik és meghal. Jó ideig vártak, de mert semmi baja sem esett, megváltoztatták nézetüket, s azt mondták, hogy isten."

1Kor 14,2 "Aki ugyanis az elragadtatás nyelvén szól, nem emberekhez beszél, hanem az Istenhez. Senki sem érti, hiszen a Lélektől indítatva titokzatos dolgokat mond."

Kol 1,23 "Csak álljatok szilárdan és rendületlenül a hitben, és ne tántorodjatok el az evangéliumi reménytől, amelyről hallottatok, hiszen minden teremtménynek hirdették az ég alatt, és én, Pál is ennek a szolgája lettem."

1Tim 3,16 "Megvallottan nagy dolog az istenfélő élet titka: Aki megjelent testben, igazolást nyert lélekben. Az angyaloknak megjelent, a pogányoknak hirdették. Világszerte hittek benne, s felvételre a dicsőségbe."

1Tim 4,14 "Ne hanyagold el magadban a kegyelmet, amelyet a prófétai szó alapján a presbitérium kézföltételével nyertél."

Zsid 2,4 "Ne hanyagold el magadban a kegyelmet, amelyet a prófétai szó alapján a presbitérium kézföltételével nyertél."

Jak 5,14-15 "Beteg valamelyiktek? Hívassa el az Egyház elöljáróit, és azok imádkozzanak fölötte, s kenjék meg olajjal az Úr nevében. A hitből fakadó ima megszabadítja a betegeket, és az Úr talpra állítja. Ha pedig bűnöket követett el, bocsánatot nyer."

1.1.5. Szó szerinti értelmezés

Az evangélista hangsúlyozni kívánja:

- A feltámadt Jézus kifejezett parancsa, hogy a tanítványok hirdessék az örömhírt mindenkinek. Senki sincs kizárva ebből!

- Az apostolok, akik engedelmeskednek Mesterük szavának, s elindulnak, hogy elvigyék mindenhová az örömhírt, példát adnak minden kor keresztényének a tanúságtételre, a misszióra: a másik ember felé való elindulásra.
- Az Úr együtt munkálkodik az apostolokkal: Ő az evangélium hirdetésének a főszereplője. Az apostolok számíthatnak rá, ahogy az Egyház minden tagja is.
- Jézus a mennybe való felmenetelével megnyitotta a mennyországot. Ha hiszünk Benne, akkor üdvözülhetünk. Ezzel a reménnyel távlatot adva kívánja Isten megerősíteni keresztény hitünket, életünket.

1.1.6. Kulcsszavak elemzése

κτίσει ('ktiszej') (Mk 16,15) ('teremtménynek')

Az evangélisták közül egyedül Márk használja ezt a kifejezést: egyrészt a teremtés kezdetére utalva (Mk 10,6; 13,19), másrészt pedig, hogy a tanítványok minden teremtménynek hirdessék az örömhírt (Mk 16,15). Nem az „ember” szót mondja az evangélista, hanem a „teremtényt”, ami az igehirdetés egyetemességét hangsúlyozza: az Ige által teremtett világnak szüksége van az Igére.

ἀνελήμφθη ('ánelémfthé') (Mk 16,19) ('felvétellett')

Az evangéliumokban csak itt található meg ez a szó, ami Jézus mennybe való felmenetelét jelöli. A szenvedő szerkezet sejteti, hogy Isten a főszereplő: Ő dicsőíti meg Fiát.

συνεργούντος ('szünergúntosz') (Mk 16,20) ('együtt munkálkodni, együtt működni, munkatársnak lenni')

Szintén olyan kifejezésről van itt is szó, ami az evangéliumokhoz képest csupán ebben az epizódban jelenik meg. Ez is rámutat arra, hogy Jézus, mint együtt munkálkodó munkatárs, segíti, bátorítja apostolait a missziós munkában.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Atyák Bibliája

Ma, ahogy hallottátok, testvérek, a mi Urunk Jézus Krisztus a mennybe ment, de vele együtt a mi szívünk is felemelkedett. Hallgassuk meg, mit mond az Apostol: „Ha tehát Krisztussal feltámadtatok, keressétek, ami fönt van, ahol Krisztus ül az Isten jobbján. Ami ott fönn van, arra legyen gondotok, ne a földiekre.” (Kol 3, 1 – 2). Vizsgáld meg magad! Vajon igyekszel –e eleget tenni ennek a kijelentésnek? Ha igen, akkor lelked már úton van Krisztus Urunkhoz, ha nem, akkor még nem indult el hozzá. Ha bűnök terhelnek téged és azokat nem teszed le, akkor hogyan akarsz felemelkedni, amikor rossz szokásaid, mint nehéz vasgolyók, lefelé húznak téged? Bizony, Ő felemelkedett, de nem távolodott el tőlünk, ha szívünket hozzá felemeljük, még ha testünk nem is dicsőült meg a mennyben. Ne értelmezd azonban rosszul! A mennyei

dicsőséget a földön sehol sem lehet elérni. Elérheted viszont, hogy állandó öröm legyen a szívedben, amelyet nem földi élvezetek adnak, hanem magától az Istentől jön. Ez a te belső örömed megmarad a jó napokban és a rossz napokban. Ha ezt felfedezed magadban, akkor már valamit megtapasztaltál a mennyei létből. Honnan ered ez? Onnan, hogy Krisztus Urunk kínszenvedésével, kereszthalálával és feltámadásával „az ellenünk szóló adóslevelet eltörölte” (Vö.: Kol 2, 14). A szentségek vételével pedig mindig szorosabban hozzátartozol. Egyre inkább tagjává válsz, minél inkább elmerülsz az Ő szolgálatában, az imádságban, minél többször részesülsz szentgyónásban és szentáldozásban, minél több a jócselekedeted. Elmélkedjünk arról, ami ránk vár a mennyben!

Vö.: Szent Ágoston püspök, Szentbeszéd 263, 2 (Agostino, Sermo 263, 2)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

„JÉZUS FÖLMENT A MENNYBE, OTT ÜL A MINDENHATÓ ATYAISTEN JOBBJÁN”

659. „Az Úr Jézus, miután ezeket mondta, fölvetetett a mennybe és leült az Isten jobbán” (Mk 16,19). Krisztus teste föltámadásának pillanatától megdicsőült, amint azt az új és természetfölötti tulajdonságai mutatják, melyekkel attól kezdve állandóan rendelkezik. (Vö. Lk 24,31; Jn 20,19.26.) De negyven napon át, amikor tanítványaival bensőségesen együtt evett és ivott (vö. ApCsel 10,41) és az Országról tanította őket (vö. ApCsel 1,3), dicsősége még a megszokott emberség körvonalai alatt elfátyolozott marad (vö. Mk 16,12; Lk 24,15; Jn 20,14-15; 21,4). Jézus utolsó megjelenését az zárja le, hogy embersége visszavonhatatlanul belép az isteni dicsőségbe, melyet a felhő (vö. ApCsel 1,9; Lk 9,34-35; Kiv 13,22) és az ég (vö. Lk 24,51) - ahol ettől kezdve Isten jobbán ül – jelez (vö. Mk 16,19; ApCsel 2,33; 7,56; Zsolt 110,1). Végül teljesen kivételes és egyedülálló módon Pálnak – „mint egy elvetéltnek” (1Kor 15,8) - egy utolsó jelenésben megmutatkozik, mellyel apostollá teszi őt (vö. 1Kor 9,1; Gal 1,16).

660. A Föltámadott dicsőségének ez időben elfátyolozott jellege átragyog Mária Magdolnához intézett titokzatos szavain: „Még nem (...) mentem föl az Atyához; de menj az én testvéreimhez, és mondd nekik: Fölmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez” (Jn 20,17). Ez a föltámadott Krisztus és az Atya jobbára fölmagasztalt Krisztus dicsősége közötti különbségre utal. A mennybemenetel egyszerre történeti és transzcendens eseménye az átmenetet jelenti az egyikből a másikba.

661. Ez az utolsó lépés szoros egységben marad az elsővel, azaz a mennyből való alászállással, ami a megtestesülésben valósult meg. Csak az „térhet vissza az Atyához”, aki az „Atyától jött ki”: Krisztus. (Vö. Jn 16,28) „Senki sem ment föl az égbe, csak aki alászállott az égből, az Emberfia” (Jn 3,13 vö. Ef 4,8-10). Az emberség saját természetes erőire hagyva nem képes bemenni az „atyai házba” (vö. Jn 14,2), Isten életébe és boldogságába. Egyedül Krisztus nyithatta meg az embernek az utat: „hogyan nekünk, az ő tagjainak megadja a reményt, hogy mi is eljuthatunk oda, ahová ő elsőként előrement”. (Mennybemenetel szentmiséjének prefációja, Missale Romanum, 1970, 410.)

662. „Én pedig, majd ha magasba emelnek a földről, mindeneket magamhoz fogok vonzani” (Jn 12,32). A keresztben való fölmagasztalás a mennybemenetel fölmagasztalását jelzi, jövendőli és a kezdetét jelenti. Jézus Krisztus, az új és örök szövetség egyetlen papja „nem emberi kézzel épített szentélybe lépett be (...), hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt közbenjárjon értünk” (Zsid 9,24). Krisztus a mennyben szüntelenül gyakorolja a maga papságát: „hiszen örökké él, hogy közbenjárjon” azokért, „akik általa járulnak Istenhez” (Zsid 7,25). Mint „az eljövendő javak főpapja” (Zsid 9,11), középpontja és főcelebránsa annak a liturgiának, amely az Atyát az égben dicsőíti. (Vö. Jel 4,6-11)

663. Ettől kezdve Krisztus az Atya jobbán ül: „Az Atya jobbán kifejezéssel azt az isteni tiszteletet és dicsőséget jelezzük, amelyben Isten Fia mint az Atyával egylényegű Isten az idő kezdete előtt volt, és ahol az idők végén, megtestesülvén, testi módon is helyet foglal, mert teste ugyanabba a dicsőségbe került.” (Damaszkuszi Szent János: Expositio fidei, 75 /De fide orthodoxa 4, 2/: PTS 12, 173 /PG 94, 1104/)

664. Az Atya jobbára ülés a Messiás országának kezdetét jelenti, Dániel próféta az Emberfiára vonatkozó látomásának beteljesedését: „és hatalom, tisztelet és ország adatott neki; és minden nép, törzs és nyelv neki szolgált: hatalma örök hatalom, mely nem vétetik el, és országa nem fog megsemmisülni.” (Dán 7,14). Ettől az időponttól kezdve az apostolok tanúi lettek annak az „országnak, melynek nem lesz vége”. (Niceai-konstantinápolyi hitvallás: DS 150.)

Összefoglalás

665. Krisztus mennybemenetele Jézus emberségének végleges bemenetelét jelenti Isten mennyei országába, ahonnan ismét el fog jönni (vö. ApCsel 1,11), de a közbülső idő elrejtíti őt az emberek szeme elől (vö. Kol 3,3).

666. Jézus Krisztus az Egyház feje, előttünk ment be az Atya dicsőséges országába, hogy mi, az ő testének tagjai abban a reményben éljünk, hogy egykor örökre együtt leszünk vele.

667. Jézus Krisztus egyszer s mindenkorra belépett a mennyei szentélybe, és szüntelenül közbenjár értünk mint közvetítő, aki állandóan árasztja ránk a Szentlelket.

7. Cikkely

„ONNAN JÖN EL ÍTÉLNI ÉLŐKET ÉS HOLTAKAT”

I. „Ismét el fog jönni dicsőségében”

KRISZTUS MÁR URALKODIK AZ EGYHÁZ ÁLTAL ...

668. „Krisztus meghalt és életre támadt, hogy a holtaknak és élőknek egyaránt Ura legyen” (Róm 14,9). Mennybemenetele azt jelenti, hogy embersége részesedik Isten hatalmában és tekintélyében. Jézus Krisztus az Úr: övé minden hatalom a mennyben és a földön. Ő „fölötte áll minden fejedelemségnek, hatalomnak, erősségnek és uralomnak”, mert az Atya „mindent az ő lábai alá vetett” (Ef 1,20-22). Krisztus a mindenség és a történelem ura (vö. Ef 4,10; 1Kor 5,24.27-28). Benne az ember történelme és az egész teremtés is megtalálja „újraösszefoglalását” (vö. Ef 1,10), transzcendens csúcspontját.

669. Mint Úr Krisztus feje is az Egyháznak, mely az ő Teste (vö. Ef 1,22). A mennybe fölemelkedett és megdicsőült Krisztus, mivel küldetését így teljesíti be teljesen, Egyházában itt marad a földön. A megváltás a forrása annak a tekintélynek, amelyet Krisztus az Egyház fölött a Szentlélek erejével gyakorol (vö. Ef 4,11-13). „Krisztus Országáa a misztériumban már jelen van” (LG 3.) az Egyházban, mely „az Ország csírája és kezdete a földön” (LG 5.).

670. A mennybemenetel óta Isten tervének megvalósulása elkezdődött. Már az „utolsó órában” vagyunk (1Jn 2,18 vö. 1Pt 4,7). „Elérkezett tehát már hozzánk az idők vége, és e világ megújítása visszavonhatatlanul elkezdődött, és a jelen világban bizonyos módon elővételeztetik: az Egyház ugyanis már a földön igaz, jóllehet tökéletlen szentséggel ékeskedik.” (LG 48.) Krisztus Országáa jelenlétét azon csodálatos jelekkel már mutatja (vö. Mk 16,17-18), melyek kísérik az Egyház által történő hirdetését (vö. Mk 16,20).

... AMÍG ALÁVETTETIK NEKI MINDEN

671. Krisztus országáa azonban, mely az Egyházban már jelen van, még nem teljesegett be „hatalommal és nagy dicsőséggel” (Lk 21,27 vö. Mt 25,31) azért, hogy a Király leszállt a Földre. Az Országot a gonosz hatalmak még támadják (vö. 2Tessz 2,7), jóllehet gyökerében Krisztus húsvétja már legyőzte őket. Amíg minden alá nem vettetik neki, (vö. 1Kor 15,28) „amíg nem lesz új ég és új föld, melyekben igazságosság lakik, addig a zarándok Egyház szentségeiben és intézményeiben, melyek ehhez a történelmi időhöz tartoznak, ennek a világnak alakját hordozza, mely elmúlik, és maga is ott él a teremtett dolgok között, melyek mindmáig sóhajtoznak és vajúdnak, és várják Isten fiainak megnyilvánulását”. (LG 48.) Ezért imádkoznak a keresztények, főképpen a szentmisében (vö. 1Kor 11,26), sürgetvén Krisztus visszatérését (vö. 2Pt 3,11-12), mondván: „Jöjj el, Urunk!” (Jel 22,20 vö. 1Kor 16,22; Jel 22,17).

672. Krisztus mennybemenetele előtt megmondta, hogy még nem jött el az Izrael által várt messiási ország dicsőséges megalapításának ideje (vö. ApCsel 1,6-7), melynek az összes emberek számára meg kell hoznia a próféták szerint (vö. Iz 11,1-9) az igazságosság, a szeretet és a béke végső rendjét. A mostani idő az Úr szerint a Lélek és a tanúságtétel ideje (vö. ApCsel 1,8), de olyan idő is, melyet a közelgő „szorongatás” (vö. 1Kor 7,26) és az Egyházat nem kímélő (vö. 1Pt 4,17) gonosztól való próbatétel határoz meg (vö. Ef 5,16), és bevezeti az utolsó napok harcát (vö. 1Jn 2,18; 4,3; 1Tim 4,1). A várakozás és a virrasztás ideje (vö. Mt 25,1-13; Mk 13,33.37).

697. **A felhő és a fényesség.** E két szimbólum elválaszthatatlan a Szentlélek megjelenésétől. Az ószövetségi teofániától kezdve a sötét vagy a fényes felhő nyilatkoztatja ki az élő és szabadító Istent, eltakarván dicsőségének transzcendenciáját; Mózesnek a Sínai-hegyen (vö. Kiv 24,15-18), a találkozás sátrában (vö. Kiv 33,9-10) és a pusztai vándorlásban (vö. Kiv 40,36-38; 1Kor 10,1-2); Salamonnak a templomszentelés alkalmával (vö. 1Kir 8,10-12). Ezeket az előképeket tehát Krisztus beteljesíti a Szentlélekben. A Szentlélek száll Szűz Máriára és „beárnyékozza őt”, hogy Jézust foganja és világra szülje (vö. Lk 1,35). A Színeváltozás hegyén a Szentlélek jön a felhőben, mely Jézust, Mózeset és Illést, nemkülönben Pétert, Jakabot és Jánost beárnyékolja, „és a felhőből szózat hallatszott: »Ez az én választott fiam, őt hallgassátok«” (Lk 9,34-35). Végül ugyanez a „felhő fogadta be Jézust” a tanítványok szeme előtt a mennybemenetel napján

(vö. ApCsel 1,9), és fogja kinyilatkoztatni az Emberfiát dicsőségben eljövetelének napján (vö. Lk 21,17).

2795. A mennyek szimbóluma a szövetség misztériumára utal, melyben élünk, amikor a mi Atyánkhoz imádkozunk. Ő a mennyekben van, ez az ő lakása, az Atya háza tehát a mi „házánk”. A szövetség földjéről a bűn kiűzött minket (vö. Ter 3), és az Atyához a mennybe a szív megtérése vezet vissza (vö. Jer 3,19-4,1a; Lk 15,18.21). Krisztusban tehát az ég és a föld megbékél (vö. Iz 45,8; Zsolt 85,12), mert egyedül a Fiú „szállt alá a mennyekből”, és ő teszi, hogy mi vele együtt oda fölmenjünk keresztje, föltámadása és mennybemenetele által (vö. Jn 12,32; 14,2-3; 16,28; 20,17; Ef 4,9-10; Zsid 1,3; 2,13).

2.2.2. Pápai gondolatok

Boldog VI. Pál pápa: Evangelii nuntiandi

VI. Pál pápa: az Evangélium hirdetése - kezdetű apostoli buzdítása a katolikus egyház püspökeihez, papjaihoz és híveihez az evangelizációról a mai világban

Mk 16,15

Egyetemessége

49. Márk evangéliumában Jézus utolsó szavai, amelyekkel megbízást ad apostolainak az evangélium hirdetésére, magukban foglalják a küldetés egyetemességét: „Menjetek az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek”. A tizenkét apostol és az első keresztény nemzedék jól megértette ezeknek és a hasonló szavaknak tanítását: életprogram lett számukra. Maga az üldözés, amikor szétszórta az apostolokat, arra szolgált, hogy messzire elvigye az Igét, és meggyökereztesse az egyházat távoli földeken. Még inkább hangsúlyozza ezt az egyetemességet Pál meghívása az apostolok sorába. Ő mint igehirdető, különleges karizmával hirdette Jézus eljövetelét a nem zsidóknak, a pogányoknak is.

Szent II. János Pál pápa: Familiaris consortio

II. János Pál pápa apostoli buzdítása az egész Katolikus Egyház püspökeihez, papjaihoz és híveihez a keresztény család feladatairól a mai világban

Mk 16,15

54. AZ EVANGÉLIUMOT HIRDETNI KELL MINDEN TEREMTMÉNYNEK

Az evangelizáció sajátos tulajdonsága az egyetemesség, azaz nem ismer határokat. E tevékenységet belülről a missziós törekvés és buzgóság lelkesíti, amely válasz Krisztus kifejezett és egyedülálló parancsára: „Elmenvén az egész világra hirdessétek az Evangéliumot minden teremtménynek.” A keresztény család hite és evangelizációs feladata rendelkezik ezzel a missziós küldetéssel. A házasság szentsége – amely föleleveníti a hitvédelemnek és a hitterjesztésnek azt a feladatát, amelyet az ember a keresztségben kap, s amelyet a bérmálás megerősít. – a keresztény házastársakat és szülőket Krisztus tanúivá teszi „a föld végső

határaig”, s a szeretet és az élet igazi és hiteles „misszionáriusaivá” avatja. Már a családon belül megvalósulhat bizonyos misszionálás. Ez olyan esetben fordul elő, amikor valamelyik családtag hitetlen, vagy megfelelő módon nem gyakorolja a hitét. Ilyenkor a többieknek életükkel kell tanúságot tenniük a hitről, s ez elindíthatja és megerősítheti őt azon az úton, amely majd elvezeti oda, hogy maradéktalanul csatlakozzék az üdvözítő Krisztushoz. Amikor a családon belül már fölébredt a missziós lelkület, ez a családi egyházat arra serkenti, hogy Krisztus jelenlétének és szeretetének ragyogó jele legyen a „távolállóknak”, a még nem hívő családoknak, illetve azoknak a családoknak, amelyek ugyan keresztények, de nem élik a hitüket. Ez a misszionáló család arra hivatott, hogy „példájával és tanúságával” megvilágosítsa „azokat, akik keresik az igazságot”.

Miként az ősegyházban Aquila és Priscilla misszionáló házaspár volt, ugyanúgy manapság az Egyház számára fogyatkozást nem ismerő megújulást és virágzást jelent azoknak a keresztény családoknak és házaspároknak élete, akik legalább bizonyos időre elmennek misszióba, hogy hirdessék az Evangéliumot és Jézus Krisztus szeretetével szolgáljanak az embereknek. A keresztény családok különleges módon támogatják az Egyház missziós ügyét, amikor fiaikban és leányaikban ápolják a missziós hivatást, és még általánosabban, amikor úgy nevelik gyermekeiket, hogy „már kicsi koruktól kezdve fölkészítik őket Isten minden ember felé irányuló szeretetének felismerésére”.

Szent II. János Pál pápa: Slavorum apostoli

II. János Pál pápa enciklikája Szent Cirill és Metód evangelizációs munkájának 1100. évfordulója alkalmából

Mk 16,15

9. Metód szláv nyelvű életrajza szerint Rasziszláv fejedelem III. Mihály császárhoz a következő kéréssel küldött követeket: „Számos keresztény tanító jött hozzánk Itáliából, Görögországból és Germániából, akik különböző módon tanítottak minket. De nekünk, szlávoknak nincs senkink, aki érthetően vezetne be az igazságba, oktathatna minket”, Ez volt az az alkalom, amikor Konstantint és Metódot felkérték, hogy keljenek útra. A felszólításra adott mélységesen keresztény válaszuk most és minden hasonló alkalommal, csodálatosan jut kifejezésre Konstantin szavaiban, melyeket a császárhoz intézett: „Bármilyen fáradt és gyöngye egészségű vagyok is, örömmel megyek abba az országba”, „örömmel indulok a keresztény hitért”. Misszionáriusi küldetésük tudatossága és ereje a megváltás misztériumának legbensőjéből fakadt. A szláv népek közötti evangelizációjuk fontos állomása annak a küldetésnek, melyet az Üdvözítő az egyetemes egyházra bízott az idők végezetéig. Az ő munkájuk – adott időben és adott körülmények között – megvalósította Krisztus parancsát, melyet a kereszt és a feltámadás erejében apostolaihoz intézett: „Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek”, „elmenvén, tanítsatok minden nemzetet”. Így a szláv népek térítői és tanítói Szent Pál magasztos eszméi szerint cselekedtek: „Hiszen az Isten fiai vagytok a Jézus Krisztusba vetett hitben, mert mindannyian, akik megkeresztelkedtetek Krisztusban, Krisztust öltöttétek magatokra. Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian egyé lettetek Krisztus Jézusban.”

A szent testvérek azon túl, hogy az embereket tisztelték és önzetlenül törődtek az ő javukkal, megfelelő erővel, bölcsességgel, szeretettel rendelkeztek. Mindez nélkülözhetetlen ahhoz, hogy azok számára, kik hinni fognak, elhozzák a hit világosságát és megmutassák nekik az

igaz üdvösséget. Egyúttal saját példájukkal mutatták be ezt, és így konkrét segítséget adtak. Ezért hasonlóakká akartak válni mindenben azokhoz, akiknek az evangéliumot hirdették; a szláv néphez akartak tartozni, sorsukban akartak osztozni.

Szent II. János Pál pápa: Christifideles laici

II. János Pál pápa szinódus utáni apostoli buzdítása a világi hívőknek az Egyházban és a világban betöltött hivatásáról és küldetéséről

Mk 16,15

Az evangélium hirdetése

33. A világi hívők, mert az Egyház tagjai, hivatással és küldetéssel rendelkeznek az evangélium hirdetésében való közreműködésre; e munka végzésére a beavató keresztény szentségek és a Szentlélek ajándékai révén válnak alkalmassá és elkötelezetté.

A II. Vatikáni Zsinat rendkívül találó és tömör megállapításai között szerepel a következő: „A világiaknak, mivel részesei Krisztus papi, prófétai és királyi feladatának, aktív szerepük van az Egyház életében és működésében.... Közösségük liturgikus életéből a tevékeny részvétellel táplálkozva vállalják a közösség apostoli munkájából rájuk eső részt; az Egyházhoz tudnak vezetni nagyon eltávolodott embereket; főleg a hitoktatással tevékenyen közreműködnek Isten igéjének hirdetésében; szakértelmük fölkínálásával hatékonyabbá teszik a lelkipásztori munkát és az Egyház javainak kezelését.”

Ezért az Egyház egész küldetése – melynek történelmi útja Jézus Krisztus kegyelme és uralma alatt bontakozik ki – az evangelizációban koncentrálódik és mutatkozik meg: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15); és „íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végezetéig” (Mt 28,30). Összecsengenek ezzel VI. Pál szavai: „Az evangelizálás feladatát az Egyház sajátos kegyelmének és hivatásának kell tekintenünk; kifejezi az Egyház igazi természetét.”

Az Egyház az evangelizáció révén jön létre és gyűlik egybe, mint a *hit közössége*, vagy pontosabban mint az a közösség, mely Isten Igéjéhez ragaszkodva *megvallja*, a szentségekben *megünnepeli* és a szeretetben – mely az erkölcs és a keresztény lét lelke – *megéli* a hitet. A „jó hír” ugyanis arra irányul, hogy az emberek életében és szívében fölkeltse a megtérést és a ragaszkodást Jézus Krisztushoz, az Úrhoz és Megváltóhoz; továbbá fölkészítsen a keresztségre és az Eucharisziára, és megerősítsen a Lélek szerinti új élet elfogadásában és gyakorlásában.

Jézus parancsa – „Menjetek, hirdessétek az evangéliumot” – ugyanis örökké megőrzi erejét és állandóan sürget. Mindamellet a *dolgok jelenlegi állása* nem csupán a világban, hanem az Egyház különböző területein is *föltétlenül sürget, hogy Krisztus szavát készsebb és nyitottabb szívvel fogadják be*; minden tanítvány személyes meghívást kap ugyanis, hogy senki ne késlekedjen a válasszal, mert: „Jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot” (1Kor 9,16).

Mk 16,15

Fölhívás és imádság

64. E szinódus utáni dokumentum befejezéseként megismételjük az evangéliumi „gazda” hívását: *Menjetek ti is a szőlőmbe*. Elmondható, hogy a világiak hivatásáról és küldetéséről

tárgyaló szinódus jelentősége éppen az Úr Jézusnak e *mindenkihez*, s különösen a világi Krisztus-hívókhöz, férfiakhoz és nőkhöz *közvetlenül szóló meghívásában* áll.

A szinódusi munka minden résztvevő számára nagy lelki tapasztalatot jelentett: a Szentlélek világosságában és erejében arra figyelő Egyház megtapasztalását, hogy Urának megújuló hívását fölismerje és elfogadja, mely arra szólítja, hogy közösségének misztériumát és üdvös küldetésének tevékenységét a mai világban ismét megmutassa, főként azáltal, hogy kijelöli a világi Krisztus-hívók sajátos helyét és föladatát. A szinódus gyümölcse pedig – melynek növekedését e buzdítás a világegyház minden részében serkenteni akarja – attól függ, hogy Isten egész népe s azon belül a világi Krisztus-hívók miként fogadják az Úr meghívását.

Ezért mindenkit, lelkipásztorokat és hívőket nagyon buzdítunk, hogy soha el ne veszítsék az egyháztudatot, sőt gondolkodásukban, szívükben és életükben legyen egyre mélyebb; tudniillik az a tudat, hogy Jézus Krisztus Egyházának tagjai, részesei az Ő közössége misztériumának s apostoli és misszionárius erejének.

Nagyon fontos, hogy minden keresztény legyen tudatában annak a rendkívüli méltóságnak, melyet a szent keresztség által ajándékba kapott: kegyelemből kaptunk meghívást arra, hogy az Atya szeretett gyermekei, a Lélek élő és szent templomai legyünk. Serény és hálás lélekkel hallgassuk ismét Szent János evangélista szavait: „Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya; az Isten gyermekeinek hívnak minket, és azok is vagyunk.” (1Jn 3,1)

Ez az Egyház tagjainak ajándékozott „keresztény újdonság”, miközben mindannyiuknak alapot szolgáltat a Krisztus papi, prófétai, királyi tiszttségében való részesedéshez, kifejezi és megvalósítja a világi Krisztus-hívók „sajátos és különleges” „világi jellegét”.

Az egyháztudat s a hozzá társuló közös keresztény méltóság érzése magában foglalja a közösség-Egyház misztériumához tartozás érzését is: ez az Egyház küldetése és élete számára alapvető és döntő szempont. Jézus az utolsó vacsorán mindenkiért és minden egyes emberért mondott imádságának – „Hogy egyek legyenek!” – minden áldott nap igényes és visszautasíthatatlan élet- és cselekvés-programmá kell válnia.

Az egyházi közösség eleven érzése a Szentlélek ajándéka, mely megkívánja szabad válaszunkat, és drága gyümölcse az „egy és katolikus” Egyházban a hivatások és életállapotok, karizmák, szolgálatok és feladatok harmonikus megbecsülése, valamint a világi Krisztus-hívók közösségeinek, társulásainak, mozgalmainak meggyőződéses együttműködése az Egyház üdvözítő küldetésének szolidáris teljesítésében. Ez a közösség önmagában első és nagy jele az Üdvözítő Krisztus jelenlétének a világban, miközben ez a jelenlét segíti és buzdítja az Egyház közvetlen apostoli tevékenységét és küldetését.

A harmadik évezred közeledtével az egész Egyháznak, a pásztoroknak és hívőknek erősebben át kell érezniük saját felelősségüket a Krisztus parancsa – „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15) – iránti engedelmisségben, és meg kell újítani a missziós lendületet. Az Egyházra nagyszabású, igényes és csodálatos feladat lett bízva: az új evangelizáció műve, melyre ma a világnak mérhetetlenül szüksége van. A világi Krisztus-hívőknek e feladat élő és felelős részének kell tekinteniük magukat, mivel az evangélium hirdetésére s a személy és társadalom igényeiből fakadó értékek szolgálatára kaptak meghívást.

A püspökök szinódusa, amely a Mária-év októberében folyt le, munkáját egészen különös módon Szűz Mária, a Megváltó Édesanyja közbenjárására bízta. Most ugyanarra a

közbenjárásra bízunk a szinódus lelki gyümölcseit és termékenységét. E szinódus utáni dokumentum végén a szinóduson jelen volt atyákkal és világi Krisztus-hívókkal, valamint Isten népe minden más tagjával együtt a Szent Szűzhez fordulunk. S a buzdítás most imádsággá válik:

Ó, szentséges Szűz, Krisztus anyja és az Egyház anyja, örömmel és csodálattal kapcsolódunk a te Magnificat énekedhez, a te szeretet- és hála-himnuszodhoz.

Veled együtt adunk hálát Istennek – „kinek irgalmassága nemzedékről nemzedékre” száll – a világi Krisztus-hívók sokféle és csodálatos hivatásáért és küldetéséért. Isten őket mind külön-külön nevükön szólította, hogy Vele a szeretet és szentség közösségében éljenek és Isten gyermekeinek nagy családjában testvérileg egyesüljenek. Arra kaptak küldetést hogy Krisztus világosságával ragyogjanak és evangéliumi életük által az egész világban továbbadják a Szentlélek tüzeit.

Magnificat énekének Szüze, szívüket töltsd be hálával és buzgósággal ezért a hivatásért és küldetésért. Te, aki az alázatosságban és a nagylelkűségben „az Úr szolgálóleánya” voltál, add a te készségedet, amikor Istent és a világ üdvösségét szolgáljuk. Nyisd meg szívünket Isten országa és a minden teremtménynek szóló evangelizáció mérhetetlen távlataira.

A te anyai szívedben ott van az a sok veszedelem és sok baj, ami napjainkban a férfiakat és nőket szorongatja. De jelen van sok-sok jó kezdeményezés, az értékek utáni nagy vágyakozás és az üdvösség gyümölcseit bőségesen termő lelki fejlődés is.

Bátorságos Szűz, áraszd belénk a lelkierőt és Istenbe vetett bizalmat, hogy minden akadályt le tudjunk győzni, mellyel küldetésünk teljesítése közben találkozunk. Taníts minket arra, hogy a világ dolgaival élő keresztény felelősségérzettel bánjunk Isten országa, az új ég és az új föld eljövételének örvendező reményében.

Te, aki az imádkozó apostolokkal ott voltál az Utolsó vacsora termében, várva a Lélek pünkösdi eljövételét, esdd le az Ő megújult kiáradását minden világi Krisztus-hívőre, férfira és nőre, hogy hivatásuknak és küldetésüknek mindenben megfeleljenek mint az igazi szőlőtő arra hivatott szőlővesszői, hogy mind több gyümölcsöt hozzanak a világ életéért.

Szűzanya, vezess és támogass bennünket, hogy mint a te Fiad Egyházának igaz fiai és lányai éljünk; s az igazság és a szeretet emberi civilizációjának megszilárdulásához Isten terve szerint és az Ő dicsőségére tudjunk hozzájárulni. Amen.

Szent II. János Pál pápa: Redemptoris missio

II. János Pál pápa enciklikája a minden időre érvényes missziós megbízatásról

Mk 16,15; Mk 16,20

23. A missziós parancs eltérő változatai tartalmaznak ugyan közös vonásokat és mindegyik rendelkezik sajátos jellemzőkkel, de két azonos elem mindegyik elbeszélésben megtalálható. Mindenekelőtt az apostoloknak adott parancs egyetemes jellege: „Minden népet” (Mt 28,19); „az egész világra, minden teremtménynek” (Mk 16,15); „minden népet” (Lk 24,27); „egészen a föld végső határáig” (ApCsel 1,8). Aztán az Úrtól kapott biztosítékot, hogy ennek a feladatnak teljesítésekor nem maradnak egyedül, hanem erőt és segítséget kapnak küldetésük

teljesítésére. Ez a Lélek jelenléte és ereje, valamint Jézus szüntelen jelenléte: „Ők elmentek, és mindenütt hirdették az evangéliumot. Az Úr velük volt munkájukban” (Mk 16,20).

Ami a parancs különböző változatait illeti, Márk a missziót ige hirdetésésként fogja fel: „Hirdessétek az Evangéliumot” (Mk 16,15). Az evangélista célja az, hogy rábírja az olvasót Péter hitvallásának megismétlésére: „Te vagy a Messiás”! (Mk 8,29) és annak megvallására, amit a római százados Jézus kereszthalálakor mondott: „Valóban, ez az ember Isten Fia volt” (Mk 15,30). Máténál a missziós jelleg az Egyház intézményéhez és tanrendszeréhez tartozik (vö. Mt 28,19-20; 16,18): nála a megbízatás azt jelenti, hogy az Egyház az Evangéliumot a katekézis során egyházi és szentségi jellegével hirdesse. Lukács a küldetést mintegy tanúságtételnek tekinti, elsősorban a feltámadás melletti tanúságtételnek (vö. Lk 24,48; ApCsel 1,8). A misszionáriust arra szólítja, hogy higgyen az Evangélium átalakító erejében, és hirdesse azt, amit Lukács jól megvilágít, vagyis az odafordulást Isten szeretetéhez és irgalmához, és az eljutást a minden rossz gyökerétől, azaz a bűntől való teljes szabadság megtapasztalásához.

Csak János szól kifejezetten „parancsról”, ami a küldetéssel azonos értelmű, összekapcsolva a tanítványok szétküldését azzal a küldetéssel, amit Jézus kapott az Atyától: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek titeket” (Jn 20,21). Jézus így szól az Atyához: „Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba” (Jn 17,18). János egész evangéliumának missziós jellege a „főpapi imában” jut kifejeződésre: „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedüli igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust” (Jn 17,3). A küldés végső értelme: részesíteni abban a közösségben, amely az Atya és a Fiú között van. A tanítványoknak egységben kell élniük egymás között, megmaradva az Atyában és a Fiúban, hogy a világ felismerje és higgyen (vö. Jn 17,21-23). Ez a jellegzetesen missziós szöveg elsősorban arra mutat rá, hogy mi inkább azáltal vagyunk misszionáriusok, hogy mint Egyház létezőnk, amely a szeretet egységében él, *semmint szavainkkal vagy tetteinkkel*.

A négy evangélium tehát a missziós küldetés alapvető azonos jegyei mellett néhány különbözőséget is felmutat, amelyek az első keresztény közösségek eltérő tapasztalatait és körülményeit tükrözik. Ez is a Szentlélek indításának gyümölcse. Arra buzdít, hogy vegyük figyelembe a missziós karizmák sokféleségét, valamint a helyek és életkörülmények különbözőségét. De mindegyik evangélista hangsúlyozza, hogy a tanítványok küldetése együttműködés Krisztus küldetésével: „És én veletek vagyok mindennap a világ végéig” (Mt 28,20). Ezért a misszió nem emberi képességeken alapszik, hanem a feltámadt Úr hatalmán.

Szent II. János Pál pápa: Veritatis splendor

II. János Pál pápa enciklikája a Katolikus Egyház minden püspökének az Egyház erkölcsstanának néhány alapvető kérdéséről

Mk 16,15

Az erkölcs és az új evangelizáció.

106. Az evangelizáció a legerősebb és legmagasztosabb kihívás, mellyel az Egyháznak a kezdetektől fogva szembe kell néznie. Valójában a kihívó fél nem annyira a különféle társadalmi és *kulturáliskulturális* helyzetek, melyekkel az Egyház története során találkozik, mint a feltámadott Jézus Krisztus parancsa, mely meghatározza az Egyház létmóját: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek”. (Mk 16,15)

A mi korunk azonban, legalábbis számos népnél, fokozott kihívás az „új evangelizációra”, azaz a mindig új és mindig újdonságot hozó evangélium hirdetésére, olyan evangelizációra, melynek „újnak kell lennie lendületében, módszereiben és kifejezési formáiban”. Az elkereszténytelenedés, mely a korábban hitben és keresztény életben gazdag népeket és közösségeket sújtja, nemcsak azt jelenti, hogy elveszítik a hitet vagy a hit életformáló erejét, hanem szükségszerűen velejár *az erkölcsi érzék hanyatlása és elhomályosulása*. Ennek oka az, hogy elhalványodik az evangéliumi erkölcs eredetiségének tudata, vagy az, hogy eltávolodnak az evangélium alapvető etikai elveitől és értékeitől. A manapság széles körben elterjedt szubjektivista, utilitarista és relativista irányzatok nem úgy jelennek meg, mint egyszerű gyakorlati álláspontok, mint szokások, hanem mint megállapodott elméletek teljes kulturális és társadalmi legitimitást követelve.

Szent II. János Pál pápa: *Evangelium vitae*

II. János Pál pápa enciklikája a püspököknek, a papoknak és diakónusoknak, szerzeteseknek és szerzetesnőknek, a laikus krisztushívőknek és minden jóakarató embernek az emberi élet sérthetetlenségéről

vö. Mk, 16,15

3. Isten megtestesült Igéjének misztériuma minden embert az Egyház anyai gondjaira bíz. Ezért minden veszedelem, ami az ember életét és méltóságát fenyegeti, visszhangot kelt az Egyház szívében, Isten Fia megváltó megtestesülésébe vetett hitét lényegében érinti és még inkább arra készíti, hogy hirdesse az *élet Evangéliumát* az egész világon és minden teremtménynek.

Ma különösen is sürget ennek az Evangéliumnak a hirdetése, mert sokasodnak és súlyosbodnak az egyes személyek és népek életét – főleg, amikor az még gyenge és védtelen – fenyegető veszedelmek. A nyomor, az éhség, a fertőző betegségek, az erőszak és a háborúk régről ismert fájdalmas csapásaihoz újak és még félelmetesebbek társulnak.

Már a II. Vatikáni Zsinat drámai aktualitással súlyosan elmarasztalt sok, az emberi élet ellen irányuló bűnt és merényletet. Harminc év elmúltával, magamévá téve a zsinati üléseken elhangzottakat, újra és ugyanolyan határozottan elítélem az egész Egyház nevében, azzal a meggyőződéssel, hogy minden helyes lelkiismeret szavát tolmácsolom: „Minden, ami az élet ellen irányul: az emberölés bármely formája, a népiirtás, az abortusz, az eutanázia és a szándékos öngyilkosság; minden, ami az emberi személy épségét sérti: a csonkítások, a testi vagy lelki kínzás, a lelki kényszer alkalmazása; minden, ami az emberi méltóságot sérti: az embertelen életkörülmények, az önkényes bebörtönzések, deportálások, rabszolgaság, prostitúció, leány- és fiúkereskedelem; a lealacsonyító munkakörülmények, melyek a munkásokat a haszonszerzés puszta eszközévé teszik, s nem szabad és felelős személyeknek tekintik – mindezek és hozzájuk hasonlóak kétségtelenül szégyenletes gaztettek, s miközben tönkreteszik az emberi civilizációt, inkább az elkövetőiket szennyezik be, mint azokat, akik elszenvedik a jogtalanságot, és a legnagyobb mértékben ellenkeznek a Teremtő dicsőségével.”

Szent II. János Pál pápa: Pastores gregis

II. János Pál pápa apostoli buzdítása a püspökről, aki Jézus Krisztus evangéliumának szolgája, hogy a világ remélni tudjon

Mk 16,15

„Elmenvén az egész világra, hirdessétek az evangéliumot” (Mk 16,15)

26. A feltámadott Jézus apostolaira bízta a küldetést, hogy „tegyék tanítvánnyá” mind a népeket, megtanítván őket mindarra, amit Ő parancsolt nekik. Tehát ünnepélyesen az Egyházra – a megfeszített és feltámadott Úr tanítványainak közösségére – bízott a feladat, hogy hirdessék az evangéliumot minden teremtménynek. Ez a feladat az idők végezetéig tart. A kezdetektől fogva lehetetlen elképzelni az Egyházat az evangélium hirdetésének e küldetése nélkül. Szent Pál jól ismert szavai ennek tudatát fejezik ki: „Hogy az evangéliumot hirdetem, azzal nem dicsekedhetem, hiszen ez kényszerű kötelességem; és jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot” (1Kor 9,16). Ha az evangélium hirdetése az egész Egyháznak és minden gyermekének kötelessége, akkor a püspököknek különösen is kötelessége, akik szentelésük napján, amikor az apostolok utódai lettek, fő kötelességként vállalták az evangélium hirdetését, hogy „a Szentlélek erejében hívják az embereket a hitre és erősítsék meg őket a hívő életben”.

A püspök evangéliumhirdető tevékenysége, mellyel az embereket a hitre akarja vezetni és meg akarja erősíteni benne, atyasága kiemelkedő megnyilvánulása. Ezért ismételteti Pál apostollal együtt: „Ha számtalan tanítótok volna is Krisztusban, atyátok nincs sok. Az evangélium által én adtam nektek életet Jézus Krisztusban (1Kor 4,15). Épp Szentlélek szerinti új életet adó ereje által mutatkozik a püspöki szolgálat a világban úgy, mint a remény jele a népek és minden ember számára.

Ezért a Szinódusi atyák nagyon megfelelően emlékeztettek arra, hogy Krisztus hirdetésének mindig elsőbbsége van, s hogy a püspök az evangélium első hirdetője szavaival – s életének tanúságtételével. Ismernie kell a jelen óra kihívásait és bátran szembe kell azokkal néznie. Minden püspök mint az igazság szolgája bátran és bizalommal vállalja feladatát.

XVI. Benedek pápa: Verbum domini

XVI. Benedek pápa Szinódus utáni apostoli buzdítása Isten szaváról az egyház életében és küldetésében a püspököknek, a klérusnak, az Istennek szentelt személyeknek és a laikus hívőknek

Mk 16,15

Isten Szavának analógiája

7. E megfontolások után - melyek a János-prológosban megfogalmazott krisztusi misztérium fölötti elmélkedésből fakadtak - föl kell hívnunk a figyelmet arra, amit a Szinódusi Atyák mondtak azzal kapcsolatban, hogy hányféle értelemben használjuk az „Isten Szava” kifejezést. Joggal beszéltek a Szó szimfóniájáról, egyetlen Szóról, amely különféle módokon fejezi ki önmagát mint „többszólamú ének”. A Szinódusi Atyák e témakörben az emberi nyelv analóg használatáról beszéltek Isten Szavával kapcsolatban. E kifejezés ugyanis egyrészt a közlésre

vonatkozik, melyet Isten önmagáról ad, másrészt különféle jelentéseket hordoz, melyeket gondosan kell vizsgálnunk és kapcsolatba kell hoznunk egymással, mind a teológiai reflexió, mind a lelkipásztori gyakorlat szempontjából. Ahogyan János prológusa világosan mutatja, a Logosz eredetileg az örök Igét jelenti, vagyis az egyszülött Fiút, aki az Atyától született az idő kezdete előtt és vele egylényegű: az Ige Istennél volt és Isten volt az Ige. De ugyanez az Ige, mondja Szent János, testté lett (Jn 1,14); ezért Jézus Krisztus, aki Szűz Máriától született és velünk lakozott, Istennek vele egylényegű Igéje. Tehát az „Isten Szava” kifejezés itt Jézus Krisztusnak, az Atya emberré lett örök Fiának személyét jelenti. Továbbá ha az isteni kinyilatkoztatás középpontjában a Krisztus-esemény áll, akkor el kell ismernünk, hogy maga a teremtés, a természet könyve is lényeges része annak a többszólamú szimfóniának, melyben az egyetlen Ige fejezi ki magát. Ugyanígy valljuk, hogy Isten az üdvtörténetben közölte Szavát, hallatta a hangját; Lelke hatalmával „beszélt a próféták által.” Az Isteni Szó hangzott végig az üdvösség történetén, s teljességét a megtestesülés misztériumában, Isten Fia halálában és föltámadásában érte el. Továbbá Isten Szavát hirdették az Apostolok, engedelmeskedve a föltámadott Jézus parancsának: „Elmenvén az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15). Ezért Isten Szavát az Egyház élő hagyományában adták tovább. Végül Isten hiteles és sugalmazott Szava a Szentírás, az Ó- és Újszövetség. Ez teszi érthetővé, hogy az Egyházban miért tiszteljük annyira a Szentírást, jóllehet a keresztény hit nem „könyv-vallás”: a kereszténység „Isten Szavának vallása”, de nem „egy írott és néma szóé, hanem a megtestesült és élő Ige vallása”. Ezért az írást úgy hirdetjük, hallgatjuk, olvassuk, fogadjuk be és éljük meg, mint Isten Szavát az Apostoli Hagyomány keretén belül, amelytől elválaszthatatlan. Amint a Szinódusi Atyák mondták, valóban az „Isten Szava” kifejezés analóg használatával állunk szemben, és ezt tudatosítanunk kell. Ezért a hívőket jobban rá kell nevelni arra, hogy fölismerjék ennek különböző jelentéseit és értsék egyetlen értelmét. Teológiai szempontból is el kell mélyíteni a különböző jelentések szétválasztását, hogy jobban fölragyogjon az isteni terv egysége, és benne Krisztus személyének központi szerepe.

Mk 16,15

Isten végső szava

121. E reflexiók végén, melyekkel össze akartam foglalni és el akartam mélyíteni a Püspöki Szinódus „Isten Szava az Egyház életében és küldetésében” témával foglalkozó XII. Rendes Általános Gyűlésének eredményeit, szeretném még egyszer buzdítani Isten egész népét, a Pásztorokat, a szerzeteseket és laikusokat, hogy törekedjenek egyre bensőségesebb kapcsolatra a Szentírással. Soha nem feledhetjük, hogy minden hiteles és élő keresztény lelkeség alapja Istennek az Egyházban hirdetett, befogadott, ünnepezt és elmékedett Szava. Az isteni Szóval való kapcsolat még intenzívebbé válik, ha meggondoljuk, hogy a Szentírásban és az Egyház élő Hagyományában Istennek a kozmoszról és a történelemlről kimondott végső szava előtt állunk.

Ahogy ezt János evangéliumának prológusa a szemünk elé állítja, ami csak létezik, minden a Szó jegyében hordozza létét. Az Ige az Atyától jön ki, övéi között időzött és visszatér az Atya ölére, hogy magával vigye az egész teremtést, amely Őbenne és Őrte lett teremtve. Az Egyház most úgy teljesíti küldetését, hogy remegve várja a Völegény eszkatologikus megjelenését: „a Lélek és a menyasszony mondja: Jöjj el!” (Jel 22,17). Ez a várakozás soha nem passzív, hanem Isten Szava hirdetésének feszültségében telik, aki meggyógyít és megvált minden embert: a

Feltámadott Jézus ma is mondja nekünk: „Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15).

Ferenc pápa: Evangelii gaudium

Ferenc pápa Az evangélium öröme kezdetű apostoli buzdítása a püspököknek, a papoknak és diakónusoknak, az istennek szentelt személyeknek és a világi híveknek az evangélium hirdetéséről a mai világban

vö. Mk 16,15.20

136. Újítsuk meg a prédikációba vetett bizalmunkat, mely azon a meggyőződésen alapul, hogy maga Isten akarja elérni a többieket a prédikátor által, s hogy ő terjeszti ki a hatalmát az emberi szó által. Szent Pál határozottan beszél az igehirdetés szükségességéről, mert az Úr a többieket a mi szavunkkal is el akarja érni (vö. Róm 10,14-17). A mi Urunk is a szóval hódította meg a nép szívét. Mindenfelől jöttek, hogy hallgassák őt (vö. Mk 1,45). Csodálkozva „itták” a tanítását (vö. Mk 6,2). Érezték, hogy úgy beszél hozzájuk, mint akinek hatalma van (vö. Mk 1,27). Az apostolok szavával, akiket meghívott „hogy vele legyenek, és elküldje őket hirdetni az igét” (Mk 3,14), az Egyház kebelére vonzotta az összes népet (vö. Mk 16,15.20).

Mk 16,15

181. Az az ország, amely már jön és növekszik közöttünk, mindenkit érint, és emlékezetünkbe idézi a megítélés azon kritériumát, amelyet VI. Pál javasolt az igazi fejlődéssel kapcsolatban: „minden ember és az egész ember”. Tudjuk, hogy „az evangelizáció nem volna teljes, ha nem tartaná számon azt a kölcsönös kihívást, amelyet az evangélium és az ember konkrét, személyes és társadalmi élete jelent egymásnak”. Az egyetemesség kritériuma ez, amely az evangéliumi dinamika sajátja, mivel az Atya arra vágyik, hogy minden ember üdvözüljön. Üdvterve pedig mindenképp újra összefoglalásáról szól, amik a mennyben és a földön vannak, egyetlen Úr alatt, aki Krisztus (vö. Ef 1,10). A parancs így szól: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mk 16,15), mert „a természet sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását” (Róm 8,19). Várja az egész teremtés, vagyis az emberi természet minden vetülete, oly módon, hogy „Jézus Krisztus örömhíre hirdetésének küldetése egyetemes rendeltetésű. Szeretetparancsa átfogja az élet minden dimenzióját, az összes személyt, az együttélés minden közegét és az összes népet. Semmi sem idegen számára, ami emberi.” Az igazi keresztény remény, amely az eszkatologikus országot keresi, mindig történelmet szül.

Mk 16,20

A Feltámadott és az ő Lelkének titokzatos tevékenysége

275. A második fejezetben reflektáltunk a mély lelkiség hiányára, amely pesszimizmusba, fatalizmusba és bizalmatlanságba vezet. Egyesek nem vállalják a missziót, mert azt hiszik, hogy semmi sem változhat, ezért hiábavaló a fáradozás. Így gondolkodnak: „Miért kellene megfosztanom magamat a kényelmentől és a kedvteléseimtől, ha nem látok semmiféle jelentős eredményt?” – Ilyen mentalitással lehetetlen misszionáriusnak lenni. Ez a magatartás egészen pontosan a rosszindulatú mentegetése annak, hogy a kényelembe, a lustaságba, az

elégedetlen szomorúságba, az önző ürességbe zártak akarunk maradni. Önpusztító magatartás ez, mert „az ember nem élhet remény nélkül: tartalmatlanságra ítélt élete elviselhetetlenné válna”. Ha arra gondolunk, hogy a dolgok nem változnak, emlékezzünk arra, hogy Jézus Krisztus legyőzte a bűnt és a halált, és erővel teli. Jézus Krisztus valóságosan él. Máskülönben, „ha Krisztus nem támadt fel, nincs értelme a mi tanításunknak”(1Kor 15,14). Az evangélium elmondja, hogy amikor az első tanítványok elindultak prédikálni, „az Úr velük volt munkájukban velük és tanításukat (...) igazolta” (Mk 16,20). Ez történik ma is. Erre kaptunk meghívást, hogy felfedezzük és megéljük ezt. A feltámadott és dicsőséges Krisztus reményünk mély forrása, és segítsége nem marad el, hogy teljesíthessük a küldetést, amelyet ő maga bíz ránk.

2.3. Liturgikus vonal

2.3.1. Evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának szövegeivel

A mai vasárnap azon ritka alkalmak egyike, mikor az *evangélium* (Mk 16, 15-20) és az *olvasmány* (ApCsel 1, 1-11) – ezúttal az Apostolok Cselekedeteiből –, ugyanazt az eseményt beszélik el: Jézus mennybemenetelét, melyet e napon ünneplünk. A misekönyv magyarázata is kiemeli, e két leírás más nézőpontból közelít. Márk a mennybemenetelt eseményszerűen írja le, az Apostolok Cselekedetei azonban már a hit tárgyaként, teológiai dimenzióban tárja elénk.

Az első választható *szentlecke* szövege (Ef 1, 17–23) az evangéliumhoz hasonlóan kiemeli, hogy Jézust az Atya a jobbjára ültette, kifejezve ezzel hatalmát. A második választható *szentlecke* (Ef 4, 1-13) a zsoltár „fölment a magasba” kifejezésével (Zsolt 68,19) utal a mennybemenetelre.

A mennybemenetel témájához köthető a *kezdőének*, mely a már említett ApCsel-beli részből idéz (ApCsel 1,11): „Galileai férfiak! Mit néztek csodálkozva az égre? Ahogyan szemetek láttára Jézus a mennybe ment, úgy jön el egykor ismét, alleluja”. Hasonlóképp az ünnep témájához kapcsolódik a *kezdő könyörgés*: „hadd vigadjunk gyermeki hálaadással, mert szent Fiadnak, Krisztusnak mennybemenetele a mi fölemelkedésünk: ahová ugyanis a Fő eljutott dicsőségben, oda kapott meghívást az egész test, az Egyház, reménységben”.

A *válaszos zsoltár* szavai a liturgia kontextusában szintén a mennybemenetelhez kapcsolódnak (46, 2-3. 6–7. 8–9): „Ujjongás közt ment föl Isten, az Úr égbe emelkedett harsonaszóval”. Elhangzik továbbá az is, hogy „Isten az egész föld királya”.

Az evangéliumban hallhatjuk Jézus missziós parancsát is: „Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek”. Ennek a Máténál olvasható szinoptikus párhuzamát hallhatjuk az evangélium előtti *alleluja versben* (Mt 28, 19a. 20b): „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet! Én veletek vagyok a világ végéig”, mely egyúttal a szentmise résztvevői számára is hangsúlyozza missziós felelősségüket. Az evangéliumban elhangzik, „Az Úr együtt munkálkodott” a tanítványokkal – ehhez kötődik az allelujában hallható, gyakran idézett mondat: „Én veletek vagyok a világ végéig”. Ez köszön vissza az áldozási énekben (Mt 28,20) is: „Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig, alleluja”.

Az *egyetemes könyörgésekben* visszaköszön a mennybemenetel témája, Krisztus uralma, a második eljövétel, valamint a missziós feladat szerepe is. A papi bevezető például így szól: „Forduljunk, testvéreim, örvendező lélekkel Istenünkhöz, mert a mi Urunk felment a mennybe, elfoglalta trónját Atyjának jobbán, mi pedig várva várjuk dicsőséges eljövetelét!”. Az első könyörgés pedig a tanúságtételt emeli ki: „Könyörögjünk Isten szent Egyházáért, hogy a világban tanúságot tegyen Urunkról, Jézus Krisztusról!”. A negyedik könyörgés ismét a mennybemenetelhez kapcsolódik: „Könyörögjünk az Egyház tagjaiért, hogy Urunk mennybemenetele adjon erőt nekik a kísértésekben, és hűségnek találtassanak!”. Az ötödik könyörgés és a papi záró ima pedig már a mennyei boldogság reményét helyezi középpontba: „Könyörögjünk egyházközségünkért, hogy egykor mindnyájan együtt lehessünk Krisztusnak és az ő szentjeinek dicsőségében!”; „Urunk, Istenünk! Segíts, hogy mindig híven szolgáljunk Szent Fölségednek, el ne veszítsük kegyelmed ajándékait, és így folytonosan velünk maradj a földön, míg egykor eljutunk hozzád a mennyei dicsőségbe”.

A *felajánló könyörgés* szintén az ünnep és az evangélium kapcsán fogalmaz meg kérést az örök boldogság reményében: „Istenünk, hálaáldozatot mutatunk be neked Fiaid mennybemenetelének ünnepén. Alázattal kérünk, viszonzásul add, hogy szentségi ajándékaid mennyei életre keltsenek minket”. Ehhez a gondolathoz kötődik mindkét *ünnepi prefáció*: „Urunk Jézus, dicsőséges királyunk a bűnt és a halált legyőzte, és az angyalok csodálatára (a mai napon) fölment a mennybe, hogy Istennél értünk, emberekért közbenjárjon – ítélje a világot, és uralkodjék rajta. Ő nem azért távozott, hogy magára hagyja az esendő embert, sőt reménységgel tölt el minket, titokzatos testének tagjait, hogy követhetjük a Mennybe, ahová mint az Egyház feje és az élet szerzője érkezett” (*Prefáció Urunk mennybemeneteléről I.*), „feltámadása után tanítványainak valóságosan megjelent, majd szemük láttára fölemelkedett a mennybe, hogy isteni életét megossza velünk” (*Prefáció Urunk mennybemeneteléről II.*). Hasonlóképp a remény hangján szól az *áldozás utáni könyörgés* is: „Mindenható, örök Isten, te minket már a földön mennyei eledellel táplálsz. Add, hogy áldozatos buzgósággal törekedjünk a mennybe, ahová már fölvetted emberi természetünket. Krisztus, a mi Urunk által”.

2.4. Pedagógiai vonal:

2.4.1. Tantörténetek

„Jézus odament hozzájuk, és ezt mondta nekik: „*Én kaptam meg minden hatalmat az égen és a földön. Ezért most menjete el, és tegyetek tanítványommá minden nemzetet! Kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! Tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek!*” (Mt 28, 18-20)

Mac Lucado – *Értékes vagy*

A foltmanók kicsi, fából készült emberkéek voltak. Mindannyian Éli fafaragómester keze alól kerültek ki. A mester műhelye messze fent a hegyen állt, ahonnan szép kilátás nyílt a foltmanók kicsi falujára. Mindegyik manó másmilyen volt. Egyiknek nagy volt az orra, a másiknak a szája. Némelyek magasak voltak, mások pedig alacsonyak. Egyesek kalapot hordtak, míg mások kabátot viseltek. Két dolog azonban közös volt bennük: ugyanaz a fafaragó készítette őket és ugyanabban a faluban laktak.

A foltmanók egész életükben, minden áldott nap matricákat osztogattak egymásnak. Minden manónak volt egy doboza tele arany csillag matricával, és egy másik doboza tele szürke pontokkal. Naphosszat a falut járták, és mást sem csináltak, mint csillagokat vagy pontokat ragasztgattak egymásra.

A csinosak és jóvágásúak, akik szépen csiszoltak és fényesre festettek voltak, mindig csillagot kaptak. De akik érdes fából készültek, vagy már pattogott róluk a festék, azok bizony csak szürke pontra számíthattak.

A tehetségesek is csillagot kaptak. Némelyikük könnyedén a feje fölé emelt hatalmas fa rudakat vagy átugrott magas dobozok fölött. Mások bonyolult szavakat használtak vagy gyönyörű dalokat énekeltek. Őket mindenki elárasztotta csillaggal.

Némely foltmanónak az egész testét csillagok borították! Persze mindig nagyon jól érezték magukat, amikor csillagot kaptak. Így aztán újabb és újabb dolgokat találtak ki, hogy ismét kiérdemeljék a csillagot.

Mások viszont nem voltak olyan ügyesek. Nekik mindig csak szürke pont jutott.

Pancsinelló is egy ilyen foltmanó volt. Próbált magasra ugrani, de mindig csak nagyot esett. Erre persze rögtön köré gyűltek néhányan, hogy ráragasszanak egy-egy szürke pontot. Néha eséskor megkarcolta a testét. Ilyenkor újabb pontokkal halmozták el.

Aztán, ha megpróbálta kimagyarázni az esetet, biztos valamit bután fogalmazott meg, amiért persze még több pontot ragasztottak rá. Egy idő után olyan sok szürke pont lett rajta, hogy már az utcára sem mert kimenni. Félt, hogy valamit megint elügyetlenkedik, például elfelejt

sapkát húzni, vagy belelép egy tócsába, és ezzel még több rossz pontot szerez. Sőt, néha már minden ok nélkül is ráragasztottak egy-egy szürke pontot, pusztán ezért, mert látták, hogy már úgyis olyan sok van rajta.

– Sok szürke pontot érdemel – mondogatták egymásnak. – Ő aztán tényleg nem jó foltmanó!

Egy idő után már maga Pancsinelló is elhitte ezt.

– Nem vagyok jó foltmanó – gondolta.

Amikor nagy ritkán kiment az utcára, csak olyan manókkal lófrált, akiken szintén sok szürke pont volt. Köztük jobban érezte magát.

Egy nap találkozott egy olyan manóval, aki egészen más volt, mint a többi. Nem volt rajta sem csillag, sem pont. Egyszerűen famanó volt. Lúciának hívták. Nem mintha az emberek nem ragasztottak volna rá matricákat – csak azok egyszerűen nem maradtak meg rajta! Némely manó emiatt felnézett rá és ragasztott rá egy csillagot. De a csillag leesett! Mások lenézték, mert nem volt egy csillaga sem, és raktak rá egy szürke pontot. Ám az is leesett!

– Én is ilyen akarok lenni! – gondolta Pancsinelló. – Nem akarom, hogy mások jeleket rakjanak rám!

Megkérdezte a matrica nélküli famanót, hogyan lehetséges az, hogy neki nincs egyetlen matricája sem.

– Ó, nem nagy ügy! – válaszolta Lúcia. – Egyszerűen csak mindennap meglátogatom Élit.

– Élit?

– Igen, Élit, a fafaragót. Jót ücsörgök a műhelyében.

– De miért?

– Majd megtudod! Menj el hozzá, fel a hegyre!

Ezzel a matrica nélküli famanó megfordult és elment.

– Szerinted egyáltalán szóba áll majd velem? – kiáltott utána Pancsinelló.

De Lúcia ezt már nem hallotta meg.

Így aztán Pancsinelló hazament. Leült az ablak elé, és nézte, hogyan rohagnak ide-oda a manók, csillagokat és szürke pontokat osztogatva egymásnak. „Ez így nincs rendjén” – suttogta, és elhatározta, hogy elmegy Élihez.

Felkapaszkodott a hegytetőre vezető keskeny ösvényen, és belépett a nagy műhelybe.

Szeme-szája elállt a csodálkozástól az óriási bútorok láttán. A hokedli a feje búbjáig ért. Lábujjhegyre kellett állnia, hogy rálásson a munkapadra. A kalapács nyele olyan hosszú volt, mint az ő karja. Pancsinelló nyelt egy nagyot, és elindult kifelé.

Ekkor meghallotta a nevét.

– Pancsinelló! – hallatszott egy mély, erős hang.

Pancsinelló megállt.

– Pancsinelló! Örülök, hogy látlak! Gyere közelebb, hadd nézlek meg!

Pancsinelló lassan megfordult, és ránézett a nagydarab, szakállas mesterre.

– Te tudod a nevemet? – kérdezte a kis manó.

– Persze, hogy tudom! Én alkottalak!

Éli lehajolt, felemelte és maga mellé ültette a padra.

– Hm... – szólalt meg a mester elgondolkodva, miközben a szürke pontokat nézte. – Úgy látom, gyűjtöttél néhány rossz pontot!

– Nem akartam, Éli! Tényleg nagyon próbáltam jó lenni!

– Gyermezem, előttem nem kell védekezned. Én nem foglalkozom azzal, hogy mit gondolnak rólad a foltmanók.

– Tényleg?

– Tényleg. És neked sem kellene. Hát kik ők, hogy jó vagy rossz pontokat osztogassanak? Ők is ugyanolyan foltmanók, mint te. Amit ők gondolnak, az semmit sem számít, Pancsinelló. Csak az számít, amit én gondolok. És szerintem te nagyon értékes manó vagy!

Pancsinelló felnevetett.

– Én értékes?! Ugyan mitől? Nem tudok gyorsan járni. Nem tudok magasra ugrani. A festék repedezik rajtam. Mit számítok én neked?

Éli Pancsinellóra nézett, rátette kezét a kis favállakra, majd nagyon lassan így szólt:

– Az enyém vagy! Ezért vagy értékes nekem.

Pancsinellóra még soha senki nem nézett így – különösen nem az, aki alkotta őt. Nem is tudta, mit mondjon.

– Mindennap vártam, hogy eljössz! – folytatta Éli.

– Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak matricák – mondta Pancsinelló.

– Tudom. Mesélt rólad.

– Rajta miért nem tapadnak meg a matricák?

A fafaragó nagyon kedvesen beszélt:

– Azért, mert elhatározta, hogy neki fontosabb az, amit én gondolok róla, mint az, amit mások. A matricák csak akkor ragadnak rád, ha hagyod.

– Micsoda?

– A matricák csak akkor ragadnak rád, ha fontosak neked. Minél jobban bízol az én szeretetemben, annál kevesebbet aggódsz a matricák miatt. Érted?

– Hát, még nem nagyon...

Éli elmosolyodott.

– Idővel majd megérted. Most még tele vagy szürke pontokkal. Egyelőre elég, ha minden nap eljössz hozzám, hogy emlékeztethesselek rá, mennyire fontos vagy nekem.

Éli letette Pancsinellót a földre.

– Ne felejtsd el – mondta, miközben a foltmanó elindult az ajtó felé –, hogy nagyon értékes vagy, mert én alkottalak! És én sohasem hibázom!

Pancsinelló nem állt meg, de magában ezt gondolta:

– Azt hiszem, komolyan mondja!

És miközben ezt gondolta, már le is gurult róla egy szürke pont.

Forrás: https://www.szepi.hu/irodalom/kedvenc/kt_077.html

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

„Ezért most menjetek el, és tegyetek tanítványommá minden nemzetet!” (Mt 28,19)

J. B. Albertini (HH 368) - Krisztus munkatársi, készüljete fel!

Krisztus munkatársi, készüljete fel!

Jó hírt prédikálni induljatok el!

Buzgalommal telten szerte járjatok,

Szeretemben s hitben munkálkodjatok!

Munka sok vár rátok, induljatok hát!

Pusztít a bűn, átok merre a szem lát.

Béna vak és sánta gyógyulásra vár,

Lelki újulásra, ki bűn útján jár.

Krisztus drága vére lemos minden bűnt.
Sátán rémítése nem árthat nekünk.
Szent kegyelme művét zengje ajkatok,
Az Úr szántóföldjét járja lábatok!

Örömhírvivőknek útja mily kedves!
Szavuk üdvös ének, s mint a méz, édes.
Áldott égi béke csendül ajkukon.
Örvendj, Isten népe, s épülj szavukon.

„Tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig!” (Mt 28, 20)

Kárász Izabella – Meglátjuk az Úr Jézust

Vértanú István Szentlélekkel telve
szemeit az ég felé függesztette
s Istennek jobbján a fényes mennyekbe'
Urunkat látta!

Idézzük vissza a régi időket!
Mint búcsúztatta a hú követőket,
Jeruzsálemből mint vezette őket
Betániáig.

Kísérjük most el, nézzük, amint mennek,
hogyan hová, merre, semmit nem kérdeznek.
Fülükbe cseng még: – küldelek követnek,
lesztek tanúim!

Betániánál amint megáldotta,
két áldó karját föléjük tartotta,
szemük láttára tőlük távolodva
beitták felhők.

Dicsőségében ezután meglátták,
ígért Szentlelkét együttesen várták,
Jeruzsálemet boldog hírral járták:
– Felment a mennybe!

...Mi is, ha Szentlélekkel vagyunk telve
szemeinket az ég felé függesztve
Atyjának jobbán a dicső mennyekbe'
Urunkat látjuk!

Forrás: <https://keresztynversek.wordpress.com/category/alkalom-szerint/mennybemenetel/>

Kép forrása:

http://blog.xfree.hu/myblog.tvn?n=maroka&pid=110156&blog_cim=Urunk%20mennybemenet+ele

„Tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig!” (Mt 28, 20)

Schvalm Rózsa – Én veled vagyok

Hittel, reménnyel járj végig utadon,
hidd el Én mindenkor, veled vagyok.
Ha az égen napfény, vagy csillag ragyog,
vagy, felhők tornyosulnak sötéten,
Én veled vagyok, nem hagylak el téged.
Megőrizlek sötétben és fényben,
végigkísérlek, hűséggel utadon,
mert félőn szerető, Megváltód vagyok.

<https://keresztynversek.wordpress.com/2011/06/08/en-veled-vagyok/>

2.4.4. Evangéliumhoz tartozó festmények

Urunk Mennybemenetele – ábrázolás a 6. századi szír Rabula-kódexből
(<https://i.pinimg.com/originals/26/c4/d8/26c4d8aeffd51cadd223575c7771834.jpg>)

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

Feladatomnak tekintem-e, hogy hirdessem Jézus Krisztust? Hogyan teszem ezt?

Felemelem-e én is a szívemet?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

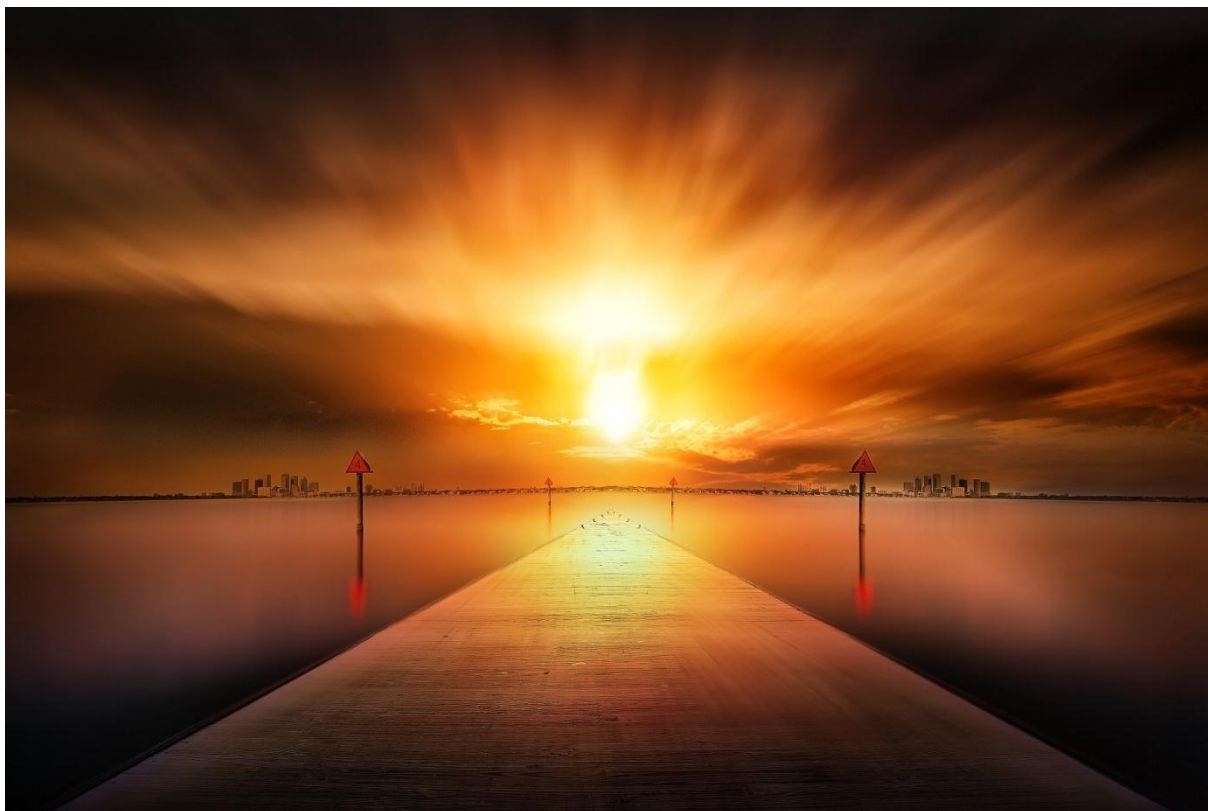
Mindenható Istenünk, hadd ujjongjunk szent örömmel és hadd vigadjunk gyermeki hálaadással, mert szent Fiadnak, Krisztusnak mennybemenetele a mi fölemelkedésünk: ahová ugyanis a Fő eljutott dicsőségben, oda kapott meghívást az egész test, az Egyház, reménységben. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

3.2. Szerzetes közösségek imája:

„Mennyei Atyánk, Jézus nevében kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy az evangélium hirdetésének nagy feladatában, mi is részt vehessünk hitelesen, örömmel és szeretettel.”
Amen.

Nyúl Viktor

4. Contemplatio – szemlélődés (fotók)

<https://i.pinimg.com/originals/26/c4/d8/26c4d8aeffd51cadd223575c7771834.jpg>

5. Condivisio – megosztás

5.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy

Jézus munkatársammá válik az evangélium hirdetésében! Bátran rábízhatom magamat, életemet, tetteimet.

Én is Krisztushoz juthatok.

6. Actio, operáció – tettekre váltás

6.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy

Minden tevékenységemet a Jézus Krisztusról szóló hiteles tanúságtétel kell, hogy átitassa!

Az Úrral együtt munkálkodjak.